

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobkyň: **a) M.K.**, bytem K.xx, L. a **b) H.L.**, bytem D. xx, L., zastoupených advokátem Mgr. Ladislavem Malečkem z Advokátní kanceláře, se sídlem Nerudova č.22, Litoměřice, proti žalovanému **Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební č.3118/48, Ústí n/L, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. 580/UPS/2008-3 ze dne 28. července 2009,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje čj. 580/UPS/2008-3 ze dne 28. července 2009 se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný Krajský úřad Ústeckého kraje je p o v i n e n zaplatit žalobkyním Michaelé Kosteasové a Heleně Lexové náklady řízení v celkové výši 16.786 ,-Kč, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce Mgr. Ladislava Malečka.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaného krajského úřadu bylo k odvolání účastníků řízení, v rozhodnutí jmenovaných, zrušeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice čj. SU/0023582/08/PI ze dne 11.7.2008 a řízení bylo zastaveno podle § 90 odst. 1, písm. a) z. č. 500/2004 Sb. Krajský úřad v odůvodnění svého rozhodnutí nejprve konstatuje předmět řízení, označuje odvoláním napadené rozhodnutí městského úřadu a zmiňuje odvolatele, aniž cituje, s výjimkou níže uvedenou, jejich odvolací důvody. Poté se podrobně zabývá průběhem řízení před stavebním úřadem tak, že jednotlivé kroky a úkony pojmenovává. Těžiště svých úvah právních klade žalovaný do rozboru ust. § 127 odst. 2, odst. 3) z. č. 183/2006 Sb. Podle odstavce třetího zmíněného ustanovení stavební úřad, byť přiznal účast třetích osob, nedodržel lhůtu, stanovenou ust. § 127 odst. 3) cit. zákona. Přestože bylo oznámení o změně užívání stavby doručeno stavebnímu úřadu dne 20.3.2008, vyznění a oznámení ze dne 18. 4.2008 bylo doručeno oznamovateli až dne 24.4.2008, tedy po uplynutí

30-ti denní lhůty. Protože stavební úřad v této lhůtě změnu nezakázal a ani s ní nevyslovil souhlas, došlo k faktickému souhlasu s oznámením o změně. Souhlas byl tudíž dán mlčky, a proto rozhodnutí ze dne 11.7.20089 je jen rozhodnutím duplicitním a nemělo být vůbec vydáno. Proto muselo být rozhodnutí ze dne 11.7.2008 zrušeno a řízení muselo být zastaveno. Z tohoto důvodu také nebylo možno věc vrátit stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. V dalších pasážích vytkl žalovaný nesprávný postup městského úřadu ohledně doručování veřejnou vyhláškou, ač nebyly pro takový postup dány zákonné podmínky. Dále se také zabývá, byť ve stručnosti, meritem projednávané věci.

Pro úplnost je nutno předeslat, že žaloba byla podána vedle M.K. a H.L. i dalšími osobami, ohledně kterých bylo ale řízení zastaveno (usnesením ze dne 4.3.2010) pro nezaplacení soudního poplatku. Opatřením předsedy krajského soudu ze dne 22.9.2010 byla věc předána k projednání a rozhodnutí liberecké pobočky, účastníci řízení neměli námitek (ohledně zákonného soudce) proti tomuto postupu, ač byli o této množnosti vyrozuměni. Žádná z dotčených osob neuplatnila své právo osoby zúčastněné na řízení.

Ve své včas podané žalobě nejprve žalobkyně zmiňují napadené rozhodnutí a jeho důvody, a poté v žalobních bodech rozvíjejí příčiny jeho nezákonnosti. Především nesouhlasí s právním názorem žalovaného, že souhlas se změnou byl projeven mlčky. Poukazují na to, že ust. § 127 odst. 3) stavebního zákona je ustanovením speciálním ve vztahu k ust. § 127 odst. 2), neboť, a to připustil i stavební úřad, se změna dotýká práv žalobkyň jako třetích osob. Jediným pochybením tohoto úřadu bylo, že svůj úkon z 18.4.2008 oznámil až po uplynutí lhůty, což ovšem nezabývá správní orgán povinnosti podle § 127 odst.3) zahájit řízení a ve věci vydat rozhodnutí. Je tudíž vyloučeno, aby postupoval podle § 127 odst. 2) cit. zákona, jak tvrdí žalovaný, protože souhlas se změnou mlčky je ze zákona v takovém případě nepřipustný. Dále namítá porušení ust. § 19 správního řádu, podle kterého mělo být doručeno ostatním účastníkům řízení nikoli veřejnou vyhláškou. Vytýká také správnímu orgánu I. stupně nesprávné nakládání s jejich námitkou podjatosti vůči paní Pleyerové, jejíž syn zastupoval v řízení oznamovatele. V další části namítají žalobkyně rozhodnutí stavebního úřadu o meritu věci s odkazem na různá konkrétní tvrzení.

V průběhu jednání soudu dne 12.4.2011 setrvaly žalobkyně na důvodech podané žaloby i se zdůrazněním porušení svých práv, která nemohly řádně kvůli procesním vadám uplatnit v řízení v prvním stupni, což namítaly i v odvolání. Jedná se o takové vady řízení, které nemohly být zhojeny v odvolacím řízení a je otázkou, zda věc by neměla být vůbec odňata stavebnímu úřadu v Litoměřicích. Proto vedle konkretizovaného návrhu na zaplacení nákladů řízení navrhují, aby byla rozhodnutí učiněná ve věci v obou stupních zrušena a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému.

Žalovaný krajský úřad ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhuje zamítnout žalobu, a to z následujících důvodů. Ve shodě se svým názorem, uplatněným v napadeném rozhodnutí poukazuje na skutečnost, že pro nedodržení lhůty 30-ti dnů byl vydán souhlas se změnou v užívání mlčky, a proto rozhodnutí ze dne 11.7.2008 nemělo být vůbec vydáno. Ust. § 127 odst. 3) stavebního zákona není ustanovením speciálním, jak tvrdí žalobkyně, neboť aplikaci odstavce druhého téhož ustanovení lze zabránit jen včasnou reakcí úřadu na oznámení. Zde došlo k marnému uplynutí lhůty, a proto bylo plně na místě užít ust. § 127 odst. 2) cit. zákona. Za daných okolností nemohou třetí osoby svá práva v tomto

řízení uplatnit, mohou se však domáhat nápravy podle § 156 správního řádu. Zdůrazňuje, že porušování předpisů ze strany provozovatelů střediska se lze domáhat zákonnou cestou prostřednictvím orgánů ochrany zdraví. Po uplatnění námitky podjatosti paní P. věc dále vyřizoval Ing. N. Stavební úřad přiznal postavení účastníka řízení i dalším osobám, nikoli jen žalobcům.

V průběhu jednání dne 12.4.2011 setrval žalovaný na správnosti napadeného rozhodnutí, a to z důvodů uvedených v tomto rozhodnutí i ve vyjádření. Náklady řízení neuplatnil.

Soud podle § 75 z. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k následujícímu závěru.

V krátké rekapitulaci soud připomíná, že oznámení o změně v účelu užívání stavby ze dne 18.3.2008 učiněné fyzickými osobami M.H. a P.V. bylo doručeno Městskému úřadu Litoměřice dne 20.3.2008 a toto oznámení se týkalo S. z. c. „B., se sídlem K. nám. č.xx, L.. Jedná se o oznámení ve smyslu § 127 z. č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (SZ). Spolu s oznámením bylo doručeno závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 7.3.2008.

Městský úřad sděluje ve svém vyrozumění ze dne 18.4.2008, které bylo oznámeno zmocněnci oznamovatelů Ing. K. P. zmíněné hygienické stanici až dne 24.4.2008, že změna v účelu užívání stavby podléhá rozhodnutí s odkazem na ust. § 127 odst. 3) SZ. Zároveň konstatuje, že řízení bylo zahájeno dnem předložení dokladů spolu s oznámením.

Městský úřad také ve věci jednal, nařídil i ústní jednání a následně vydal rozhodnutí ze dne 11.7.2008, které bylo předmětem odvolacího řízení, a ve kterém bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

Soud z uvedeného vyvodil následující závěry, když po linii skutkové mohl čerpat z obsahu předloženého správního spisu.

Předně musí soud poukázat na to, a v tom se nemohl ztotožnit s právním názorem žalovaného krajského úřadu, že zákonné podmínky druhého a třetího odstavce ust. § 127 SZ nejsou zaměnitelné tak, jak vyvozuje žalovaný.

Již s přihlédnutím k ust. § 126 odst. 2) SZ je změna v účelu užívání stavby přípustná **jen** na základě písemného souhlasu stavebního úřadu, **pokud** taková změna (ve zkratce řečeno) může ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí. Nikoli nevýznamně je zmíněným ustanovením zmiňováno i ust. § 81 odst. 2, písm. c) SZ. Již z tohoto pohledu je nutno pohlížet na výklad ust. § 127 odst. 2, odst. 3) SZ a rozlišovat je v tom, že pokud existuje hrozba následků, v ust. § 126 odst. 2) SZ předvídaných, pak není-li vydán písemný souhlas stavebním úřadem, pak změna v účelu užívání stavby povolena není. Toto ustanovení má přímý vztah na ust. § 127 odst. 3) téhož zákona tak, jak bude dále rozvedeno.

Nejprve je nutno připomenout, že hypotézy (stanovují okolnosti a podmínky, za nichž je subjekt povinen se chovat podle pravidla stanoveného normou) odstavců druhého a třetího ust. § 127 SZ jsou zcela rozdílné.

Zatímco ust. § 127 odst. 2) SZ připouští fikci souhlasu se změnou, pokud stavební úřad do 30-ti dnů od jejího oznámení změnu v užívání výslovně nezakáže, protože toto ustanovení nezná podmínky již zmiňovaného ust. § 126 odst. 2) SZ (a ust. § 127 odst. 3) SZ), hypotéza ust. § 127 odst. 3) SZ je zcela odlišná. Naposled zmíněné ustanovení rigidně stanovuje, že dotýká-li se změna práv třetích osob, nebo vyžaduje-li podrobnější posouzení účinku změny na okolí, pak takové změna podléhá (vždy) rozhodnutí. Jinými slovy to znamená, že pokud zákon stanovil v hypotéze povinnost zkoumat oprávněné zájmy třetích osob a další zájmy, pak je správní orgán povinen tuto podmínku respektovat a jednat tak, jak toto ustanovení ukládá s tím, že je vázán i povinností vyrozumět navrhovatele do 30-ti dnů od oznámení o tom, že a) změna podléhá rozhodnutí a b) že požaduje předložení nezbytných podkladů. Avšak právě s ohledem na rozdílnost zákonných podmínek těchto dvou ustanovení je také nutno pohlížet na právní význam tam stanovených třicetidenních lhůt. Zatímco podle odstavce druhého stanovuje fikci souhlasu po marném uplynutí lhůty a tudíž zde stanovená lhůta má hmotně právní důsledky, třicetidenní lhůta podle odstavce třetího je lhůtou toliko pořádkovou, jejíž případné nerespektování může mít za následek jen event. pracovně právní postih toho, kdo povinnost zanedbal. Podle tohoto ustanovení totiž brání fikci souhlasu podmínky, stanovené ust. § 127 odst. 3) SZ. Nelze proto při nerespektování 30-ti denní lhůty podle posledně zmíněného ustanovení „přejít do režimu“ § 127 odst. 2) SZ, protože ust. § 127 odst. 3) SZ výslovně ukládá vydání rozhodnutí.

Pro úplnost soud poznamenává, že při výkladu výše zmíněných ustanovení vycházel ze zásady, prolínající se celým stavebním zákonem, podle které je akceptace vlivu stavby na vlastnická či jiná práva „třetích“ osob vtělena do jejich procesního postavení účastníků řízení s právy z toho vyplývajících a s možnými hmotně právními důsledky. Za mnohé zde soud připomíná zákonnou úpravu územního a stavebního řízení, vyslovenou např. v ust. § 85, 95 až 96, 104 až 105, 109 a násl. SZ. Bylo by proto v rozporu s touto zásadou, pokud by z ní byl postup podle § 127 SZ vyčleněn, popř. byl významně redukován.

V předmětné právní věci sdělil stavební úřad oznamovateli, že změna podléhá rozhodnutí podle § 127 odst. 3) SZ a současně konstatoval, že dnem předložení podkladů (dne 20.3.2008) je řízení zahájeno. Soud nemá námitek ani proti tomuto závěru správního orgánu I. stupně, protože pokud jsou dány podmínky postupu podle § 127 odst.3) SZ a (např. spolu s oznámením jako v tomto případě) jsou předloženy i podklady, pak je řízení zahájeno okamžikem jejich předložení.

Právní závěr žalovaného, že rozhodnutí ze dne 11.7.2008 nemělo být vydáno, neboť byl souhlas již vydán konkludentně, postrádá oporu v zákoně. Proto pokud žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení zastavil, neboť se jedná o věc rozhodnutou, porušil tím zákon a soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost podle § 78 odst. 1) s.ř.s.

Soud ale neměl zákonných důvodů pro to, aby zrušil i rozhodnutí městského úřadu z 11.7.2008. Tímto rozhodnutím bylo rozhodováno o meritu věci, kterým se bude muset

žalovaný z podnětu podaných odvolání zabývat, protože napadené rozhodnutí je rozhodnutím jen procesním. Ze stejného důvodu také nemohl soud reagovat na hmotné právní námitky žalobkyň, neboť v přezkumném řízení je vázán výrokem napadeného správního rozhodnutí.

Soud musel přisvědčit i žalobní námitce o tom, že oznámení o zahájení řízení bylo vadné, když byli ostatní účastníci vyrozumíváni jen vyhláškou, neboť jak je z obsahu správního spisu patrné, stavební úřad komunikoval jen s oznamovateli a Krajskou hygienickou stanicí. Přitom nebyl dán zákonný důvod oznamování veřejnou vyhláškou. Tento nedostatek ale vytkl již žalovaný v napadeném rozhodnutí a soud může proto v tomto směru na jeho odůvodnění odkázat.

Žalobkyně tvrdí, že pracovnice stavebního úřadu paní Anna Pleyerová, která vyrozumívala oznamovatele úkonem ze dne 18.4.2008, je matkou Ing. P. zmocněnce oznamovatelů. Soud, aniž toto tvrzení pokládal za nutné dále ověřovat, zjistil ze spisu, že Ing. P. zastupoval oznamovatele na základě plné moci ze dne 6.2.2008 a již v oznámení změny v užívání stavby je zmiňován připojenou plnou mocí. Je také pravdou, že následně vedl řízení (s výjimkou citovaného oznámení z 18.4.2008) Ing. J.N., vedoucí stavebního úřadu. Dále soud ze spisu zjistil, že námitku podjatosti Anny Pleyerové uplatnili žalobci již v podání doručeném stavebnímu úřadu dne 7.5.2008, tedy ještě před konáním ústního jednání. Touto námitkou se sice stavební úřad zabýval ale až v rámci svého rozhodnutí ze dne 11.7.2008, ačkoli tak měl učinit bezodkladně ve smyslu § 14 odst. 2) z. č. 500/2004 Sb., správního řádu (SŘ), a to formou usnesení.

Soud pokládá v této souvislosti za nezbytné dále upozornit na následující. Pokud je pravdou, že paní A.P. je matkou zástupce oznamovatele, pak bylo její povinností, aby sama oznámila své vyloučení z projednávání věci (§ 14 odst. 3 z. č. 500/2004 Sb.). To ale neučinila. Jen obtížně by bylo možno pokládat úkon ze dne 18.4.2008 za úkon který nesnese odkladu (§ 14 odst. 3 SŘ). Dalším porušením správního řádu je skutečnost, že nebylo rozhodnuto (usnesením) o námitce podjatosti (§ 14 odst. 2 cit. zákona), ač tuto námitku procesně relevantním způsobem uplatnili účastníci řízení. V dané věci se nejedná o pouhé lpění na úředních postupech, ale o právní jistotu účastníků s cílem odstranění pochybností o nestrannosti správního řízení. Důležitost řádného postupu a rozhodování o vyloučení z projednávání věci je patrná i z popisu procesních úkonů, které zákon s touto otázkou spojuje (§ 14 zmíněného zákona). V dané věci není sice zjištěno, že by po datu 18.4.2008 jednala paní A. Pleyerová, zajištění nestrannosti úřední osoby při projednávání věci a při rozhodování je natolik důležité, že této vadě v postupu stavebního úřadu soud věnuje tolik pozornosti. Nelze ani opomenout, že proti usnesení vydaného podle § 14 SŘ lze podat samostatné odvolání (tento opravný prostředek není vyloučen s přihlédnutím k § 81 odst. 1) SŘ), byť v daném případě bylo účastníkům fakticky vyhověno a další řízení vedl Ing. N. Pro úplnost je nutno dále dodat, že ačkoli je výrok o námitce podjatosti uveden ve výrokové části rozhodnutí ze dne 11.7.2008 a odvoláním je napadeno toto rozhodnutí v celém jeho rozsahu, žalovaný se tímto výrokem nezabývá, tj. žalovaný se nevypořádal s odvoláním v plném jeho rozsahu.

Protože soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je žalovaný podle § 78 odst. 5) s.ř.s. vázán právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku. Protože napadené rozhodnutí bylo rozhodnutím procesním, soud se mohl zabývat jen zákonností výroku o zrušení rozhodnutí a o zastavení řízení a nikoli

zákonností hmotně právních závěrů rozhodnutí ze dne 11.7.2008. S nimi se bude muset vypořádat žalovaný z podnětu podaného odvolání.

Žalobkyně měly ve věci úspěch, a proti jim náhrada nákladů řízení náleží podle § 60 odst. 1) s.ř.s. a žalobkyně také tuto náhradu požadují. Soud tudíž uložil žalovanému krajskému úřadu zaplatit žalobkyním tyto náklady, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce Mgr. M. v celkové výši 16.786,-Kč. Jedná se o soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč, který zaplatila každá ze žalobkyň. Odměnu a náhradu hotových výdajů a náhrady za promeškaný čas (doba strávena mimo sídlo zástupce) a cestovné (týkající se účasti zástupce u jednání soudu) za dva úkony právní pomoci (převzetí zastoupení a účast u jednání soudu dne 12.4.2011) soud posuzoval podle vyhl. č. 177/1996 Sb. v nyní účinném znění z hledisek § 9, 11, odst. 1, písm. a, g), 13 a 14 cit. Vyhlášky, a to i s přihlédnutím k § 12 odst. 4) této vyhlášky. Převzetí zastoupení je úkonem individuálním, proto náleží zástupci za každou zastoupenou částka 2.100,-Kč. Účast u jednání je ale společným úkonem, týkajícím se obou žalobkyň, a proto zástupci náleží jen 80% odměny. Odměna a náhrady byly zvýšeny o 20% DPH. Soudu byly doloženy veškeré listiny vč. dokladů k cestovní náhradě a osvědčení o registraci plátce DPH zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku, k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím **soudu podepsaného.**

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel dle § 105 odst. 2 s.ř.s. zastoupen **advokátem.**

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s., dle § 106 odst. 1 s.ř.s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V Liberci dne 12. dubna 2011

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
předseda senátu